

mois peuvent être inhumés à la demande des parents dans une parcelle du cimetière communal réservée à cet effet, sans toutefois qu'il soit fait mention du nom du foetus ou de celui de ses parents. Une telle inhumation y est en outre autorisée, sur simple demande des parents ou à l'intervention du médecin traitant, non seulement pour les foetus mis au monde dans une maternité mais aussi pour ceux qui sont nés sans vie à domicile.

A l'instar de la pratique suivie dans la ville de Louvain par application de la circulaire prérappelée du 22 mars 1849 et eu égard aux différents modes de disposition des restes mortels prévus par la loi précitée du 20 juillet 1971, j'invite les communes à se conformer aux directives ci-après :

1. une parcelle du cimetière communal sera réservée à l'inhumation des foetus nés par avortement spontané avant l'expiration du sixième mois de la grossesse, soit dans un hôpital, soit à domicile;

2. les foetus visés au point 1 pourront être inhumés dans cette parcelle sur simple demande des parents ou à l'intervention du médecin traitant, sans toutefois que le nom du foetus ou celui de ses parents puisse être indiqué de quelque manière que ce soit;

3. si les parents en expriment le souhait, le foetus pourra être incinéré; dans ce cas, les cendres qui auront été recueillies dans l'urne prévue à cet effet seront, selon le désir des parents, soit inhumées dans la parcelle ci-dessus visée aux points 1 et 2, soit dispersées sur cette parcelle ou en mer territoriale — dans ce dernier cas, les parents devront s'adresser à une commune riveraine de la mer et se conformer au règlement que son conseil aura édicté en la matière, conformément à l'article 1er de l'arrêté royal du 25 juillet 1990 réglant la dispersion en mer territoriale des cendres des corps incinérés (*Moniteur belge* du 29 août 1990) —, soit placées dans le columbarium du cimetière.

Je crois par ailleurs devoir souligner que sauf circonstances particulières de nature à justifier une exception et mise à part la dispersion des cendres en mer territoriale, le principe constitutionnel d'égalité entre les citoyens exige que les diverses possibilités ci-dessus exposées soient offertes dans tous les cimetières d'une même commune. Je me réfère à cet égard à la jurisprudence du Conseil d'Etat telle qu'elle a été commentée dans la circulaire de mon département du 20 octobre 1977 publiée au *Moniteur belge* du 28 octobre 1977, et plus particulièrement à l'arrêt commune de Kinrooi n° 17114 prononcé le 7 juillet 1975 (R.A.C.E., page 628). Il ressort de cette jurisprudence qu'en l'absence d'un motif connu et légitime permettant à la commune de déroger à la règle prérappelée — l'existence d'un tel motif doit être constatée par une délibération du conseil communal —, tous les cimetières situés sur le territoire de la commune doivent être soumis au même régime juridique.

Le Ministre de l'Intérieur,
L. Tobback.

van minder dan zes maanden op verzoek van de ouders mogen begraven worden op een perceel van de gemeentelijke begraafplaats dat hiertoe voorbehouden is, zonder dat de naam van de foetus of van de ouders vermeld wordt. Zo'n begraafing op eenvoudig verzoek van de ouders of van de behandelende geneesheer is bovendien niet alleen toegestaan voor foetussen die in een kraamafdeling ter wereld gebracht worden, maar ook voor foetussen die ten huize levenloos geboren worden.

In navolging van de praktijk in de stad Leuven met toepassing van de omzendbrief van 22 maart 1849 waaraan hierboven herinnerd wordt en rekening houdende met de verschillende wijzen van teraardebestelling van het stoffelijk overschot waarin de voormelde wet van 20 juli 1971 voorziet, verzoek ik de gemeenten de volgende richtlijnen na te leven :

1. een perceel van de gemeentelijke begraafplaats wordt voorbehouden voor de begraafing van foetussen die geboren worden na een spontane abortus en voor het verstrijken van de zesde maand van de zwangerschap in een ziekenhuis of ten huize;

2. de in punt 1 bedoelde foetussen mogen op dit perceel begraven worden op eenvoudig verzoek van de ouders of van de behandelende geneesheer, zonder dat de naam van de foetus of van de ouders op een of andere manier vermeld mag worden;

3. als de ouders er de wens toe uitdrukken, mag de foetus verbrand worden; in dit geval wordt de as in de hiertoe bestemde urn naar de wens van de ouders begraven op het perceel dat in de punten 1 en 2 bedoeld wordt, ofwel uitgestrooid op dit perceel of in de territoriale zee — in dit laatste geval moeten de ouders zich wenden tot een gemeente die aan zee gelegen is en zich schikken naar het reglement dat de raad ter zake uitgevaardigd heeft overeenkomstig artikel 1 van het koninklijk besluit van 25 juli 1990 tot regeling van de uitstrooiing van de as van de verbrande lijken in de territoriale zee (*Belgisch Staatsblad* van 29 augustus 1990) — ofwel in het columbarium van de begraafplaats geplaatst.

Ik meen bovendien te moeten onderstrepen dat behalve in bijzondere omstandigheden die een uitzondering rechtvaardigen en behalve bij asverstrooiing in de territoriale zee, het grondwettelijk principe van gelijkheid tussen burgers eist dat de diverse bovenvermelde mogelijkheden aangeboden worden op alle begraafplaatsen van éénzelfde gemeente. Ik verwijs in dit verband naar de rechtspraak van de Raad van State zoals hij becommentarieerd werd in de omzendbrief van mijn departement d.d. 28 oktober 1977 en meer bepaald naar het arrest gemeente Kinrooi nr. 17114 uitgesproken op 7 juli 1985 (V.A.R.S. pagina 628). Uit deze rechtspraak blijkt dat bij ontstentenis van een gekend en gewettigd motief dat de gemeente de mogelijkheid biedt af te wijken van de regel waaraan hierboven herinnerd werd — het bestaan van zo'n motief moet vastgesteld worden door een beslissing van de gemeenteraad — alle begraafplaatsen op het grondgebied van een gemeente onderworpen moeten worden aan hetzelfde juridische stelsel.

De Minister van Binnenlandse Zaken,
L. Tobback.

EXÉCUTIFS — EXECUTIEVEN

VLAAMSE GEMEENSCHAP — COMMUNAUTE FLAMANDE

MINISTERIE VAN DE VLAAMSE GEMEENSCHAP

Departement Economie, Werkgelegenheid en Binnenlandse Aangelegenheden

10 JULI 1991. — Omzendbrief B.A.-G-91/11 betreffende gemeentepersoneel
Gesubsidieerde contractuelen — versoepeling van het toezicht

Aan de Heren Provinciegouverneurs.
Aan de Heer Vice-Gouverneur van de provincie Brabant.
Ter kennisgeving aan :
De Dames en Heren Gedeputeerden;
De Arrondissementscommissarissen;
De Colleges van Burgemeester en Schepenen.

Mijnheer de Gouverneur;
Mijnheer de Vice-Gouverneur,

De Gemeenschapsminister van Tewerkstelling heeft ervaren dat in sommige provincies de provinciale overheid een weliswaar goed bedoelde, maar in de praktijk soms remmende invloed uitoefent op de tewerkstelling van gesubsidieerde contractuelen.

Zo legt de provinciale overheid in sommige provincies aan de plaatselijke besturen op, dat bekwaamheidsproeven dienen georganiseerd te worden bij de recrutering van gesubsidieerde contractuelen. Afwijkingen hierop zijn in bepaalde regio's mogelijk wanneer het gaat over arbeidsovereenkomsten van bepaalde duur.

Dergelijke maatregel levert problemen op bij vervanging van langdurig afwezige Gesco's, waar nochtans een snelle reactie aangewezen is. Ook wanneer het bestuur bestaansminimumtrekkers wenst aan te werven, vormt de selectieproef een bijna niet te nemen hindernis. Maar vooral wat betreft de gesubsidieerde contractuelen in de Weerwerkprojecten is de verplichting tot het inrichten van bekwaamheidsproeven een erg remmende factor, temeer daar het plaatselijk bestuur dient te recrutereren uit het Weerwerkkliantbestand en dat het hier gaat om langdurig werklozen die niet beschikken over de nodige sociale vaardigheden en arbeidsattitudes, kortom van wie bij voorbaat geweten is dat zij bekwaamheid missen.

Het is duidelijk dat een bekwaamheidsproef in genoemde gevallen niet aangewezen is.

Een ander probleem ligt bij het kader dat het plaatselijk bestuur dient op te maken voor het contingent gesubsidieerde contractuelen.

Dergelijke aanpak leidt er in bepaalde regio's toe dat de plaatselijke besturen geen kandidaten meer vinden voor bepaalde kwalificaties aangezien deze gekwalificeerden niet meer in de werkloosheid terug te vinden zijn.

In een dergelijke situatie wordt aangeraden om binnen het Gesco-contingent lager- of ongekwalificeerden die wel nog massaal werkloos zijn aan bod te laten komen.

Dit blijkt dan voor het plaatselijk bestuur gezien het opgelegde kader moeilijk realiseerbaar te zijn.

Daarom ben ik van oordeel dat de personeelsformatie van de gesubsidieerde contractuelen zich kan beperken tot het vaststellen van het contingent. De wijze waarop dit contingent wordt ingevuld, d.w.z. hoeveel betrekkingen er per functie worden voorzien, is hier van minder belang.

Ik verzoek U, Mijnheer de Gouverneur, deze omzendbrief ter kennis te brengen van de gemeenten door publikatie ervan in het Bestuursmemoriaal.

De Gemeenschapsminister van Tewerkstelling,

R. De Wulf.

De Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden en Openbaar Ambt,

L. Van Den Bossche.

24 JULI 1991. — Omzendbrief B.A.-G-91/14 betreffende het Investeringsfonds. — Gecombineerde werken

De heren Provinciegouverneurs,
De heer Vice-Gouverneur van Brabant,

Ter kennisgeving aan :

De leden van de Bestendige Deputatie,
De Colleges van Burgemeester en Schepenen,

Mijnheer de Gouverneur,
Mijnheer de Vice-Gouverneur,

Artikel 2 van het decreet van 20 maart 1991 op het Investeringsfonds bepaalt : « Er wordt een Investeringsfonds ingesteld ter financiering van de toelagen van de Vlaamse Executieve op bepaalde onroerende investeringen die door de provincies of de gemeenten, voor hun eigen patrimonium of dat van hun bedrijven of, in hun opdracht, door een Intercommunale Vereniging worden gedaan. »

Sommige provinciebesturen menen, ten onrechte, uit deze tekst te moeten afleiden dat het gebruik van trekkingsrechten niet kan worden toegestaan voor de uitvoering van de zogenaamde gecombineerde werken.

Het is geenszins de bedoeling van de decreetgever geweest het gebruik van trekkingsrechten aan de gemeenten te ontzeggen voor werken die, in opdracht van de gemeente, op eenzelfde bouwplaats met één aannemer en gelijktijdig in samenwerking met een andere openbare dienst of in opdracht ervan worden uitgevoerd.

Dergelijke samenwerking, die in elk geval in het voordeel van de gemeenten is en het algemeen belang dient, moet gestimuleerd worden en dit zowel om praktische als om financiële redenen. Zo wordt bijvoorbeeld de hinder voor de omgeving beperkt, krijgt men schaalvergroting en dus betere eenheidsprijzen, wordt dubbelgebruik van werken vermeden, enz.

Gelet op het feit dat bij gecombineerde werken andere rechtspersonen kunnen worden aangeduid als verantwoordelijke voor de gunning en de uitvoering der werken, blijft het nog steeds de gemeente die instaat voor de studie en de goedkeuring van het ontwerp voor het ten hare laste zijnde deel der werken, en voor de rechtstreekse betaling van de vorderingsstaten aan de aannemer.

Het is derhalve best mogelijk dat zowel een provincie als een gemeente beide van hun trekkingsrechten gebruik maken voor de realisatie van een werk dat zij gezamenlijk uitvoeren en waarbij de provincie als « bouwheer » wordt aangeduid.

Er is evenmin enig bezwaar tegen het gebruik van trekkingsrechten voor de uitvoering van gecombineerde werken in samenwerking met het Vlaamse Gewest, een ander openbaar bestuur of een vennootschap die door of krachtens een wet of decreet belast is of wordt met de uitvoering van investeringswerken, voor zover de werken, wat het gemeentelijk aandeel betreft, onder de materies vallen die in het decreet op het Investeringsfonds voorzien zijn.

Ik verzoek U, Mijnheer de Gouverneur en Mijnheer de Vice-Gouverneur, deze omzendbrief onverwijld ter kennis te brengen van alle gemeentebesturen.

De Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden en Openbaar Ambt,

L. Van Den Bossche.